

[Køpke Christensen]

godt nok at lave prøveordninger, som ministeren også har været inde på, men når der først er sket en alvorlig fejl, eventuelt med tab af menneskeliv til følge, er det jo, uanset hvordan vi vender og drejer det, alt for sent at gribe ind. Det er det rent menneskelige aspekt, som efter min opfattelse er det vigtigste i denne sag.

Hvad angår den økonomiske side af sagen, tror Fremskridtspartiet ikke det fjerneste på, at besparelserne på 80 mio. kr. reelt kan gennemføres på den måde, det her er lagt frem. Denne opfattelse understreges af de store udgifter til kørselsgodtgørelse i aften- og nattetimerne og ikke mindst den kendsgerning, at mange forældre til små børn naturligvis ikke ønsker at tage chancer, når barnet har det dårligt og lægen vurderer over telefonen, at det kan vente til næste dag eller måske weekenden over. For ikke at spilde tid med sådanne telefoniske diskussioner med en læge vil ansvarlige forældre naturligvis sørge for behandling hurtigst muligt og kalde alarmcentralen, hvorefter der vil ske indlæggelse.

Det samme gælder også f.eks. ældre mennesker, der bliver syge om natten. De vil ofte vurdere, at lægens udsagn om, at behandling kan vente til dagen efter, er alt for risikabel. Det vil sige, at den nye ordning vil føre til større nervøsitet og dermed store psykiske belastninger for de ældre. Jeg må erkende, at jeg godt forstår, hvis denne gruppe kalder 000 frem for vagtlægen.

Der vil altså forekomme mange flere indlæggelser på sygehus i nattetimerne, og vi ved jo, hvad en sengeplads koster, og at udgifterne på den måde vil vokse gevaldigt. Vi kender godt argumentet med, at de hidtidige vagtlægeordninger er blevet misbrugt. Vi har i dette land altid haft den holdning, at sundhedssektoren skulle være så god som overhovedet muligt, og derfor er det ganske uanstændigt, at man, blot fordi der findes eksempler på misbrug, lader det gå ud over dem, der reelt er syge i nattetimerne.

Påstanden er så, at lægerne sagtens kan vurdere, om den pågældende er så syg, at behandlingen skal foregå hjemme, eller om den pågældende eventuelt skal møde op på lægeklinikken. I den forbindelse vil jeg gøre det klart, at det ikke drejer sig om en mistillid til de praktiserende læger som sådan. Det er i denne sammenhæng vigtigt at fastslå, at også prakti-

serende læger har protesteret imod den nye ordning.

Jeg ved også godt, at kun de, der går i spidsen for organisationerne, har billiget den nye vagtlægeordning. Det er klart, det er jo dem, der har indgået overenskomsten eller i hvert fald været medvirkende til at indgå den. I den forbindelse skal man bare være klar over, at praktiserende læger, der ikke har skullet udtale sig på organisationernes vegne, som sagt også har kritiseret vagtlægeordningen.

Jeg mener, at det er et stort ansvar, man overgiver til lægerne, idet de jo i langt de fleste tilfælde ikke er psykologuddannede, hvorfor de naturligvis har sværere ved at vurdere pr. telefon, hvordan patienten reelt har det. Et andet aspekt, som bl.a. fremgik af Jyllands-Posten den 10. december 1991, er, at man f.eks. i Århus har store problemer med at finde læger, der vil gå ind i den nye vagtlægeordning. Lægerne skal ifølge overenskomsten selv sørge for, at vagterne bliver besat. I Århus har de praktiserende lægers kredsforening forsøgt at få medlemmerne til at fordele vagterne frivilligt. Dette er sket ved at udsende et spørgeskema, hvor lægerne bl.a. har kunnet markere, hvis de ikke ønskede at have vagter. Resultatet har været, at mange praktiserende læger ikke har ønsket at tage de omtalte vagter.

Kredsformanden for de praktiserende læger i Århus har valgt at tro, at denne reaktion ikke skal opfattes som en protest imod den nye vagtlægeordning, der jo reducerer antallet af vagtlæger. Hans begrundelse er, at ordningen er aftalt mellem Sygesikringens Forhandlingsudvalg og PLO. Han erkender dog, at enkelte har markeret utilfredshed med ordningen. Samtidig siger han, at lægerne simpelt hen ikke orker at skulle påtage sig en stressende vagt i nattetimerne.

Jeg er spændt på, om reaktionen fra Århus Amt også vil vise sig i andre amter, hvad jeg faktisk er mere eller mindre overbevist om.

Selv om PLO ikke tror på det, er jeg som sagt overbevist om, at der før eller senere vil komme kraftige protester fra andre praktiserende læger i andre amter, og derfor er det efter vores opfattelse stort set noget makværk, der er udført her.

Principielt er Fremskridtspartiet imod at gå ind i overenskomstforhandlinger, der er vedtaget, men i denne sag er det – modsat andre –